

Ἔτσι καράβι ἀνώφελο κάτου ἀπὸ κόλπων κόμης,
ριχμένο ἀπὸ τὴ θύελλα κι ἀπὸ τὸ ριζικό μου,
ποὺ δὲ μποροῦν θωρακωτὰ καὶ Χάνσηδων καϊκίαι
τὸ μεθυμένο, ἀπ' τὰ νερὰ νὰ σύρουν, σκέλεθρό μου,

Λεύτερο, κι ἀνεβαίνοντας μενεξεδένιες πάχνες,
τροποῦσα τὴν κοκκινωπὴ σὰν τοῖχον ἀτμοσφαιῖρα;
ἐγὼ ποὺ ἐξαίσιον γλίκισμα φέρνω στοὺς ποιητάδες,
λειχῆνες τοῦ ἡλίου κι ἄλλοτες βλέννες γι αὐτοὺς τοῦ
|αἰθέρα,

Βαμένο ποὺ μ' ἤλεχτρικὲς ἀσπράδες ἐδρουμοῦσα
τάβλα τρελλή μὲ μαύρων ἀγριόψαρων συντροφιά,
τὰ οὐράνια ὅταν οἱ Γιούληδες χτυπῶντας μὲ μαγκοῦρες
τὰ κάνουν νὰ κατακυλοῦν ἀπὸ ζεστὰ χουνιά,

Ἐγὼ ποὺ ἔτρεμα ἀκούγοντας ὁ ὄργασμός νὰ βράζει
τῶν Βεχεμόθ καὶ τῶν πυκνῶν Ἀβλέμονων βαθιά,
κλώστης αἰώνιος γαλανῶν ἀκινισιῶν, τὰ τεῖχη
ἐνοσταλγοῦσα τῆς Εὐρώπης τὰ παλιά.

Ἀστερικὰ ἀρχιπέλαγα εἶδα καὶ μοσκονήσια,
ποὺ εἶν' ἀνοιχτὰ στὸ ναύκληρο τὰ οὐράνια ὅλο μανία.
Σὲ τέτιες νύχτες ἄβαθνες τάχα κοιμᾶσαι, ὦ κόσμε
ξόριστε τῶν χρυσῶν ποιλιῶν, μελλοντικὴ εὐρωστία;

Μ' ἀλήθεια ποὺ ἔκλαιγα πολὺ. Οἱ αὐγὲς σιρῶνι μοῦ εἶναι.
Κάθε φεγγάρι ὀλέθριο καὶ κάθε ἥλιος πικρός.
Ἡ ἀγάπη μὲ μεθυστικὰ μὲ φούσκωσεν ἀφιόνια.
Τρῖζει ὁ σκαρμὸς μου, ἄς μ' ἔπαιρνε παντοτεινὰ ὁ
|γιαλός.

Ἄν τῆς Εὐρώπης τὰ νερὰ ποθῶ, τὰ λιμνασμένα
ποθῶ, τὰ κρύα καὶ τὰ θολὰ ποὺ πρὸς τὸ δειλινό,
ἓνα παιδάκι ἀναγεγρό, θλιμένο, σὰν τοῦ Μάη
τὴν πεταλοῦδα, ξαπολνᾷ καράβι ἀστενικό.

Γιατὶ λουσμένο, ὦ κύματα, ἀπὸ τίς ραθυμιές σας,
τῶν βαμπακιῶν τοὺς ἔμπορους πιά δὲ μπορῶ νὰ
|φτάσω.

Οὔτε τὴ δόξα τῶν σημαιῶν καὶ τῶν φλογῶν νὰ σκίσω,
οὔτε κι ἀπὸ τῶν γεφυριῶν τὰ μάτια νὰ περάσω.

1911

Μετάφραση ΣΩΤΗΡΙΗ ΣΚΙΠΗ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Γ. Α. Τὸ δημοσιεύουμε καὶ θὰ δημοσιεύουμε μ' εὐχαρί-
στηση κι ἐπεὶ ἄλλο μᾶς στελεχίει. — κ. Ν. Ε. Ἀκόμα. Ἐλπί-
ζουμε σὲ μὲν δυὸ βδομάδες. — κ. Σ. Ρ. Κόνια. Οὔτε λόγου
σου, οὔτε οἱ ἄλλοι φίλοι ἀκουστήκατε ἀκόμα; Γιατί αὐτὸς ὁ
πόλεμος; Περιμένουμε γράμμα σου.

Ο ΠΡΩΤΟΣΥΓΓΕΛΟΣ

Καθόμαστε μὲ βραδιά, μὲνα συμπατριώτη μου
φοιτητή, στὴν κώχη μιᾶς μπιραρίας τῆς Γενεύης
ποὺ εἴτανε ἀντίκρυ σχεδὸν στὸ Πανεπιστήμιο, γιο-
μάτης, ἐκείνη τὴν ὥρα, ἀπὸ Γενεδέζους νοικοκυ-
ρέως καὶ φοιτητὲς διαφόρων συλλόγων καὶ φυλῶν.
Ἡ ὁμιλία μας ζωηρή, γοργή, πηδοῦσε ἀπὸ κου-
βέντα σὲ κουβέντα, σὰν τὰ πουλιὰ ἀπὸ κλαδί σὲ
κλαδί.

— Ἀ, — μοῦ κάνει ὁ φοιτητὴς μὲ τὴ φωνή
του τὴν τσιριχτή — καλὰ ποὺ τὸ θυμήθηκα. Μεθαύ-
ριο βράδι, — (θὰ εἴτανε ἡ παραμονὴ τῆς δικτῆς μας
πρωτοχρονιάς) — σέχω καλεσμένο στὸ δωμάτιό μου
νὰ φᾶς βασιλόπητα ποὺ μοῦστειλαν ἀπὸ κάτω, μαζὶ
μὲ ἄλλα γλυκά. Μοῦ τὰ στέρνει ἡ κουμπάρα μου.
Ἡ καημένη... εὐκαιρία δὲν ἀφίνει νὰ μὴ μοῦ στείλῃ
καὶ κάτι. Μῆχει καταὑποχρεωμένο.

— Ἐχεις καὶ κουμπαριές, βλέπω. Ἐγὼ οὔτε
μιὰν ἀκόμα...

— Βέβαια. μὲ τὸ πράμα ἦρθε μένο του. Ἐγὼ
τὰ εἶχα σιάξει γιὰ τὴν ἄδεια, ἐγὼ ἔπρεπε νὰ εἶμαι
κι ὁ κουμπάρος, κατὰ τὰ μυαλὰ τοῦ γαμπροῦ.

— Μὰ τί εἶχες σιάξει; Τίποτα βρωμοδουλιὰ
στὴ μέση;

— Ὅχι... εἴταν λίγος συγγενεῖς, πέμπτου βαθ-
μοῦ... καὶ ξέρεις τί δύσκολη ποῦναι σαυτὰ τὰ ζητή-
ματα ἢ ἐκκλησιά μας.

— Ζητοῦσε πολλὰ ὁ Δεσπότης;

— Ὁ Δεσπότης τότε ἔλειπε. Εἴτανε στὴν Πόλη
συνεδικός. Εἶχα νὰ κάνω μὲ τὸν πρωτοσύγγελο
ἀνάθεμά τον... Εἴμαστε συγγενεῖς καὶ μὲ τὸν κουμ-
πάρο καὶ μὲ τὴν κουμπάρα μου, — ξακλοῦθησεν ὁ
πατριώτης μου, ἔχοντας, φαίνεται, ἀνίκητη δρεξή
γιὰ φλυαρία — ἀπὸ τὸ ἴδιο χωριὸ τοῦ νησιοῦ.

Ἐκεῖνος, ἀπὸ χρόνια, ἔχει τὴ δουλίτσα του στὴ
Σμύρνη. Ἐτυχε νὰ περάσῃ κ' ἡ Κατίνα ἓνα καλο-
καίρι ἐκεῖ. Ὁ Ἀντώνης, σὰ χωριανὸς τῆς ποὺ εἴταν,
καὶ λίγο συγγενής, περνοῦσε καὶ τὴν ἔδλεπε συχνά.
Τὴν ἐβγαζε, κάπου-κάπου, καὶ περίπατο. Φαίνεται
πὼς δὲν ἀργήσανε νὰ τὰ ψήσουνε. Ἰστερ' ἀπὸ λί-
γους μῆνες, ἅμα πῆγεν ὁ Ἀντώνης στὸ χωριό, τὸ
ξεμυστηρεύτηκε τῆς μάνας του πὼς «τὴν Κατίνα
τὴν ἀγαπᾷ, κ' εἶναι σίγουρος πὼς καὶ τὸ κο-
ρίτσι δὲ θὰ πῇ ὅχι νὰ κοιτάξῃ τὸ λοιπὸν νὰ βάλῃ
σὲ δρόμο τὴ δουλιὰ καὶ τὸ καλοκαίρι, μὲ τὸ καλὸ,
νὰ γενῇ κι ὁ γάμος». Ἡ καημένη ἡ θεὸς δὲν τᾶ-
κουσε καὶ μὲ πολὺ καλὸ αὐτί. Ὅχι πὼς γύρευε
καλύτερη νύφη γιὰ τὸν Ἀντώνη, «καλὸ κι ἄξιο τὸ
κορίτσι κοπέλλα στοχαζούμενη, δίχως φούμαρα καὶ

μέ τον τρόπο της», μα δὲν εἶτανε σίγουρη ἂν θὰ μπορούσανε νὰ πάρουν τὴν ἄδεια καὶ ἤξερε πῶς καὶ τὸ χωριὸ θὰ γινότανε ἀνάστατο μὲνα τέτοιο συν-οικέσιο, ἀνάμεσα συγγενῶν.

Ὁ Ἀντώνης δὴ ἀπὸ δῶ εἶχε ἀπὸ κεῖ εἶχε, τὴν κατάφερε νὰ βάλῃ τὰ δυνατά της «νὰ πάρῃ τὸ ναί» ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ κοριτσιοῦ. Ὅσο γιὰ τὴν ἄδεια, «ἐκεῖνος θὰ τὰ βολέψῃ». Τὸ καλοκαίρι πῆρα τὸ ἀπολυτήριό μου καὶ δρόμο γιὰ τὸ χωριό. Σὲ λί-γες μέρες νὰ τὸς κι ὁ Ἀντώνης. Τὴν ἴδια βραδιά τοῦ ἐρχομοῦ του, γυρίζοντας σπῖτι λίγο ἐξώρας, τονὲ βρῆκα καὶ μὲ περίμενε.

— Ἦθελα νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ γράψῃς ἓνα γράμμα τοῦ ἁγίου πρωτοσύγγελου. Θὰ τοῦ ξηγή-σῃς τὴ συγγένεια ποὺ ἔχουμε μὲ τὴν Κατίνα καὶ θὰ τοῦ δόσῃς νὰ καταλάβῃ πῶς εἶναι ἀγάπη στὴ μέση. Πές του πῶς... τὰ πράματα εἶναι προχωρη-μένα καὶ... νὰ μὴν παρατραβήξῃ τὸ σκοινί. Ἄν γί-νετται τίποτα, νὰ μᾶς γράψῃ, νὰ πεταχτῇς ἐσὺ ὡς τὴ χώρα καὶ νὰ τελειώνουμε μὴν ὦρ' ἀρχίτερα.

Ἰστερ' ἀπὸ καμμιά βδομάδα ἦλθε στὸ φοιτητὴ μας ἡ ἀπάντησις. «ὡς βλέπετε, ἔλεγεν ὁ Πρωτοσύ-γγελος τελειώνοντας τὸ γράμμα, ἡ μήτηρ Ἑκκλη-σία ἀδυνατεῖ νὰ εὐλογῇσιν συνοικέσιον ἀπαγορευό-μενον ἀπὸ τοὺς ἱερούς κανόνας. Ἐχουσα δὴ ὅπως ὅ-ψιν τὰς ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας, οὐδέποτε ἀρνεῖται τὴν μακροθυμίαν της. Δύνασθε, ἀγαπητὲ ἀδελφέ, νὰ διέλθετε αὐτοπροσώπως ἐκ τῆς ἱερᾶς Μητροπό-λεως καὶ ἐλπίζομεν κάτι νὰ γίνῃ, καὶ τοῦτο πρὸς χάριν ὑμῶν καὶ τοῦ μακαρίτου πατρὸς σας καὶ φί-λου μας».

Τὴν ἄλλῃ μέρα κι ὅλας, καβαλίκεψεν ὁ πατριώ-της μου, πρωί-πρωί, τὴ φοράδα τοῦ πατέρα του καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴ χώρα. Κατὰ τίς δύο τὸ ἀπό-γιομα κατέβαινε στὸ ξενοδοχεῖο. Καὶ ἡ φοράδα καὶ ὁ καθαλλάρης της εἶτανε βουτηγμένοι στὸν ἴδρω. Ἐνα συννεφόκαμμα βαρὺ, πνιχτικὸ, τοὺς εἶχε ψῆσῃ σὲ ὅλη τὴ στράτα. Ἀφανισμένος ἀπὸ τὴ ζέστη καὶ τὴν κούραση, ξαπλώθηκε στὸν καναπέ τῆς κάμα-ράς του νὰ ξανασάνη λίγο. Τὸν πῆρεν ὁ ὕπνος. Ἄμα ξύπνησε, ἀρχίζε πιά νὰ σκοτεινιάζῃ. Ἐνα γλυκὸ, ἀπαλόπνοο ἀγεράκι ἔμπαινε ἀπὸ τὸ ἀνοιγ-μένο παράθυρο καὶ τοῦ ἔκανε τὴν ἀνάσα ἀπολαυ-στικιά. Συγυρίστηκε γλήγορα-γλήγορα, πῆρεν ἓνα καφέ στὸ πόδι κ' ἔτρεξε πρὸς τὴ Μητρόπολη. Στὴ μέση τῆς μεγάλης αὐλῆς ἀπὸ καλντερίμι ποὺ περι-τριγυρίζει τὴν ἐκκλησιά, βρέθηκε πρόσωπο μὲ πρό-σωπο μὲ τὸν Πρωτοσύγγελο, ἔτοιμο νὰ βγῇ γιὰ τὸ συνειθισμένο του βραδινὸ περίπατο. Ἰστερ' ἀπὸ τὰ πρῶτα λόγια, τοῦ πρότεινε ὁ Πρωτοσύγγελος νὰ πᾶνε ἀπάνω στὸ κελλί του, νὰ τὰ ποῦνε ἐκεῖ μὲ

τὴν ἡσυχία τους. Ἀνεβήκανε στὸ γραφεῖο τοῦ παπᾶ, μὴ κάμαρα μακρουλή καὶ στενή, μὲ δύο παράθυρα στενόμακρα κι' αὐτά, δύο μεγάλα τετράγωνα σεν-τούκια σκεπασμένα μὲ χαλάκια παχιά καὶ πλουμι-στά, δουλεμένα στὴν κρεβατὴ καὶ καμωμένα μὲ κουρέλλια, ἓνα μιντέρι ἀπλόχωρο καὶ χαμηλό, τὸ γραφεῖο, γιομάτο χαρτιά στίβες-στίβες· ἀπὸ πάνω του κρεμότανε τὸ πορτραῖτο τοῦ Δεσπότη, φωτο-γραφία μεγαλωμένη. Ἀντίκρυ στὸ γραφεῖο, στὸν ἄλλο τοῖχο, μὴ μεγάλη βιβλιοθήκη ποὺ ἔφτανε σχεδὸν ὡς τὸ ταβάνι. Τὸ κάτω μέρος της εἶχε σχῆμα ντουλάπας. Τὸ ἀπάνω εἶτανε χωρισμένο σὲ τρία καὶ γυαλόφραχτο. Εἶπε τοῦ φοιτητῆ μας νὰ καθήσῃ καὶ ἀρχίσε κείνος νὰ διασκελίζῃ ἀργά-ἀργά τὸ ὀ-μάτιο, ἔχοντας πίσω τὰ χέρια, μισοκρυμμένα κάτω ἀπὸ τὸ ράσο. Ἰστερ' ἀπὸ ἓνα-δύο βόλτες στάθηκε, λίγο ἀπότομα, μπροστὰ στὸν ἐπισκέπτη του ποὺ δὲν ἤθελε νὰ νοίξῃ πρῶτος τὴν κουδέντα καὶ τοῦ λέγει :

— Νὰ μιλήσουμε νέτα-σκέτα. Εἶσαι σὲ θέση, θαρρῶ, νὰ καταλάβῃς τὴν εὐθύνη ποὺ παίρνω... καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ ἐκτίθεμαι στὰ χαμένα. Τί εἶνε διατε-θειμένος ὁ γαμπρὸς νὰ δόσῃ ;

Εἶπε τὰ λόγι' αὐτὰ δίχως τὸ λαφρὸ χαμόγελο ποὺ ἄφινε νὰ νοήσῃ ὡς τώρα στὰ χεῖλη του. Τὰ μά-τια του, δύο κατάμαυρα, μικρούλα, γοργοκίνητα μά-τια, χάσανε τὴν καλοκάγαθὴ ἔκφραση ποὺ διατη-ρούσανε στὴν ἀρχὴ κι ἀρχίσανε νὰ σκορποῦνε μα-τιές κρύες καὶ σταθερές. Ἡ φωνὴ του ἔγινε ξερὴ-ξερὴ κι ὁ τόνος της πῶς χαμηλός. Τό : «σεῖς» ἔδωσε τόπο στὸν ἐνικὸ ἀριθμό.

— Μά, πανοσιολογιώτατε, μὴ νομίζετε πῶς ὁ γαμπρὸς εἶναι καὶ κανέναν πλούσιον, ἔχει μιά....

— Ὅσο γιὰ τὸ γαμπρὸ δὲν ξέρω, μα ἡ νύφη εἶναι ἀπ' τίς καλύτερες φαμίλιες τοῦ χωριοῦ καὶ δὲ θὰ πῆγεν ὁ κύρ Στέφανος, βέβαια, νὰ δώσῃ τὴν κόρη του σὲ κανένα τσοπλάκη. Τέλος ἐκεῖνο ποὺ ξέρω εἶναι πῶς λιγώτερο ἀπὸ εἴκοσι τούρκικες δὲν μπορῶ νὰ δεχτῶ.

— Εἴκοσι λίρες! Τί λέτε, πανοσιολογιώτατε; Ἀμ-τ' εἰν' ὁ κάδουρας τ' εἶναι τὸ ζουμί του. Προτιμώ-τερο τότε νὰ πάγῃ στὴ Σμύρνη καὶ νὰ κἀνῃ ἐκεῖ τὸ γάμο.

— Ἀς τὸ κἀνῃ.... Μὰ ἐννοια σου καὶ τοὺς ξέ-ρω ἐγὼ τοὺς χωριανούς. Δὲν ἐννοοῦν κατ' οὐδένα τρόπο νὰ κἀνουν τὸ γάμο τους κρυφά. Σὰν κλέ-φτες. Θέλουν νὰ τὸ καταλάβῃ ὅλο τὸ χωριό. Νὰ παῖζοι τὰ τούμπανα.

Πράγματι· τοὺς ἤξερε καλὰ τοὺς χωριανούς ὁ πανοσιολογιώτατος. Μήπως, λίγες βραδιὲς προτῆτε-ρα, θυμωμένος ὁ Ἀντώνης ἀπὸ ἓνα ὑπαινιγμὸ ποὺ

τοῦ εἶχε κάνει ἀπάνω στὸ γάμο του κάποιος φίλος μέσα στὸ καφενεῖο, δὲν τὸ φώναξε νὰ τὰκούση ὅλη ἡ παρέα πὼς «μήτε Δεσπότης μήτε Πατριάρχης μποροῦνε νὰ τὸν μποδίσουνε νὰ πάρη τὴν Κατίνα καὶ θὰ παίζουμε στὸ γάμο του δυὸ μουσικὲς, ὅχι μιὰ ;» Ἦξερε κι ὁ φοιτητὴς μαζὶ καλὰ τὸν Ἀντώνη. Ἦξερε πὼς εἶταν ἱκανὸς καὶ τὸ μαγαζί του ἀκόμα νὰ ξεκάνη, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ γίνη ὁ γάμος στὸ χωριό, ἐπίσημα καὶ φανερά. Δοκίμασε, μόλα ταῦτα νὰ κατεβάσῃ λίγο τὶς ἀπαίτησες τοῦ πρωτοσύγγελου.

— Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ σοῦ κάνω, — τοῦ ἔλεγεν ἐκεῖνος, — εἶναι νὰ κατεβάσουμε τὴν τούρκικη σημαία καὶ νὰ νεβάσουμε γαλλικὰ.

Κατάλαβε ὁ φοιτητὴς πὼς γενναιότερες παραχώρησες δὲν εἶχε νὰ περιμένῃ καὶ δοκίμασε, τότε, νὰ πιτύχῃ κάποιαν εὐκολία στὴν πληρωμή, ρωτώντας ἂν θὰ δεχότανε νὰ τοῦ μετρηθοῦνε τὰ δέκα εἰκοσόφραγκα τώρα καὶ τὰ ρέστα ὕστερ' ἀπὸ τὸ γάμο.

— Τρέχα γύρευε, — φώναξε ὁ πνυσοιολογίατος. Ἐν τῇ παλάμῃ καὶ οὕτω βοήσωμεν.

Ἐφυγε ὁ φοιτητὴς ἀπὸ τὴ Μητρόπολη στέρνοντας στὸ διάβολο καὶ Δεσποτάδες καὶ πρωτοσύγγελους. Τὰ ἔγραψε τοῦ γαμπροῦ, πασκίζοντας νὰ τὸν καταφέρῃ νὰ κάνῃ τὸ γάμο στὴ Σμύρνη. Καταθύμωτε κι ὁ Ἀντώνης, στὴν ἀρχή, μὲ τὶς ὑπερβολὲς τοῦ πρωτοσύγγελου. Κόντεψε μάλιστα, στὴν πρώτη φούρια, νὰ βάλῃ τὴ μάννα καὶ τὴ φამίλια τῆς νύφης νὰ ἐτοιμαστοῦνε γιὰ ταξίδι. Ὅστερα τὸ σκέφτηκε, τὸ ξανασκέφτηκε, καὶ ἔγραψε τοῦ φοιτητῆ μαζὶ, στέρνοντας τὰ χρήματα, νὰ «πάρῃ ἀπ' τὸν ἅγιο πρωτοσύγγελο τὸ χαρτί».

Genève 1912

X. ΜΟΛΙΝΟΣ

ΚΕΡΟΚΛΕΦΤΗΣ

(Τοῦ Θεόκριτου)

Μιά μέλισσα τὸν ἔρωτα ἐκέντρωσε στὴ χέρα, ἀπ' τὴν κυψέλη τὸ κερί σὰν τὸ ἔκλεπτε μιὰ μέρα. Καὶ τὸ κεντρί, τοῦ ἔπρηξε ὅλα τὰ δάχτυλά του. Πηδώντας ἀπ' τὸν πόνο του, πηγαίνει στὴ μαμά του καὶ μὲ παράπονο πικρὸ—τὸ χέρι του φουσώντας—λέει σ' αὐτήν : «Ἡ μέλισσα τόσο μικρούλα ὄντας, γιατί σκληρὰ καὶ τσουχτερὰ, πληγώνει τὸ κεντρί της ; Γυρίζει μὲ χαμόγελο καὶ λέει στὸ παιδί της, ἡ Ἀφροδίτη : «Ἐρωτα, γιατί δὲ νὰ θυμώνεις ; ἔτσι μικρὸς εἶσαι καὶ σὺ κι' ὅμως σκληρὰ πληγώνεις !

Χανία

ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΤΖΟΥΡΟΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ἰδιοκτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ἀρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συνδρομὴ χρονιάτικη: Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κρήτη δρ. 10. Γιὰ τὸ ἑξωτερικὸ φρ. χρ. 12,50.—Γιὰ τὶς ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τριμήνες συνδρομὲς (3 δρ τὴν τριμηνία).—Κανένας δὲ γράφεται συνδρομητὴς ἂν δὲν προπλερώσῃ τὴν συνδρομὴν του.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο. — Τὰ περασμένα φύλλα πουλιοῦνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμή.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κιόσκια, καὶ στὶς ἐπαρχίες σ' ὅλα τὰ πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ ΚΑΙ Ο ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Παρίσι, 22 τοῦ Μάη, 1912.

Φίλε «Νουμά»,

Ἡ χαριτωμένη μας δημοτικίστρα καὶ φιληνάδα, κ. Εἰρήνη Α. Δεντρινου, στὸν περασμένον ἀριθμὸ τοῦ «Νουμά», 478, σ. 281, μᾶς ἔμαθε δυὸ πράγματα περίεργα, σὰ θέλετε μάλιστα, καὶ τρία, μὲ τὸ συμπάθειο.

Τὸ πρῶτο, πὼς ὁ κ. Βενιζέλος εἶναι δημοτικιστής.

Τὸ δεύτερο, πὼς θαμάζει τὸ φιλολογικὸ ἔργο τοῦ Ψυχάρη.

Τὸ τρίτο, πὼς χωρίζει Ψυχαρισμό καὶ Δημοτικισμό.

Ἡ κ. Εἰρήνη Α. Δεντρινου μίλησε μὲ τὸν κ. Βενιζέλο, καὶ ἔτσι ἔχουνε περσότερο κύρος αὐτὰ ποὺ μᾶς δηλώνει κάπως ἐπίσημα γιὰ τὸν κ. Πρωθυπουργό.

Πολύτιμα λοιπὸν εἶναι τὰ λόγια της καὶ μᾶς δείχνουνε πόσο λίγο γελαστήκαμε.

Ἴσως πάλε καὶ νὰ μὴν τὸ παρατήρησε ἡ καλὴ μας φιληνάδα, πὼς δικιολογώντας τὸν κ. Ε. Βενιζέλο, τὸν καταδικάζει τελειωτικά.